

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13119

FEYGELE UN RAKELE

Moisei Pinchevskii

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

71. פינאשעווסקי

1

פייאעלע און דאקעלע

2

וי וועוויק און פילקע האָבן
אנאעהויבן לייענען דעם
„קינדער-פריינד“

א. ב. ז. ז.

די יידישע ליטעראַטור פאר קינדער

טעל-פריינד

1935

„קינדער-פריינד“, ווארשע 1935

זיבעט ביכל

הילע געצייכנט פון
הירש אלטמאן

אין צייטן מיטגעלט אין דער נאמען פון
בוך געענדערט אויף „קינדער-פריינד“.

M. P i n c z e w s k i
FEJGEŁE UN RAKEŁE
„Kinder Frajnd“, (wydanie „B“)
W a r s z a w a 1 9 3 5
געווען פון גלאזן, הארטע, מיטצוקע 4
Druk. „Renoma“, Warszawa

1. פייגעלע און דאקעלע

דאָס פייגעלע האָט דערפילט, אַז דער ווינטער דער-
נענטערט זיך. האָט זיך עס אויפגעהויבן און אַוועק-
געפלוּיגן ווייט, ווייט.

געפלוּיגן אַ טאָג. און נאָך צוויי. און נאָך צען. און
נאָך זיבעצן. איז שוין אינײנעם דרייסיג טעג.

אַיפן איינאונדרייסיקסטן טאָג איז דאָס פייגעלע
אַנגעקומען אין אַ לאַנד אַזאַ, וווּ ס'איז שטענדיק וואַרעם.
וואַסן דאָרט פאַמעראַנצן און באַנאַנען און קאָקאָס-ניט,
און מילגרוימען, און אַלערליי קוויטן.

דאָס פייגעלע דאָרט אָפגעזוכט אַ פיימעלע.
איז דאָס פיימעלע געוואַקסן ביי אַ טייכעלע. איז דאָס
טייכעלע גערונען צווישן בערג.

ביינאַכט איז דאָס פייגעלע געשלאָפן, שטייענדיק
אויף איין פיסעלע צווישן די צווייגן, און בייטאָג—אומ-
געפלוּיגן מיט דער לענג פונעם טייכעלע צו זוכן שפייז:
אַ ווערעמל. אַ פליגעלע. אַ קערנדל.

ביים טייכעלע האָט דאָס פייגעלע זיך באַהענט מיט אַ
יונג ראַקעלע. זענען ביידע געוואָרן צוויי גוטע כאַוויירימלעך.
פלעגט דאָס פייגעלע אַלע פאַרטאָג צופליען צום
ברעג טייכעלע און אַ זאָג טאָן:

— „צרי... צערר... צרי!..“ דאָס האָט געהייסן: פריש —

דער אינדערפרי... איז ראקעלע באַלד אַרויסגעקראָכן
פון וואַסער, און האָט מיט ביידע הערנערלעך זיך גע-
גריסט צום פייגעלע.

האָט פייגעלע זיך זייער דערפרייט מיטן כאַווערל
און האָט אויסגעשריגען: — „צוואַי... צעררר... ציף“ דאָס
האָט געהייסן: אוי! ווי דאָס וואַסער איז טיף!... קרי...
צרי... צראַי! קריך... קריך אַרויס!..

איז ראקעלע אַרויסגעקראָכן אויפן ברעג. און ביידע
האַפן זיך גענומען דערציילן מייסעלעך, אויף אזאַ לאַשן,
וואָס נאָר פייגעלעך און ראקעלעך און גילדענע פישע-
לעך פאַרשטייען.

ראקעלע אָבער האָט געקענט זייער ווייניג מייסע-
לעך. אַ צוויי-דריי. פון פיאַווקעלעך. פון מויער-קעפלעך.
און פון קליינינקע גרינע פרעשלעך מיט ווייסע בייכלעך.
ווייל ראקעלע האָט שטענדיק געוווינט אויף איין אָרט.
אַט דאָרטן, ביים ברעג פון טייכעלע.

נאָר דערפאַר האָט דאָס פייגעלע געהענט אָן אַ
טיר מייסעלעך. פון פאַסטעכלעך. פון הינטעלעך. פון
מוראַשקעלעך. פון בינען. פון רויטע קאַרשעלעך. און
פון די יאַטלעך — אוי, די שלעכטע יאַטלעך, וואָס קלע-
טערן אויף די ביימער צו זוכן נעסטן מיט אייעלעך!

און נאָך פיל אַנדערע מייסעלעך. ווייל דאָס פייגע-
לע איז דאָך אַ וועלט אויסגעפלוויגן.

פלעגט ראקעלע שטיין מיט אַן אָנגעבויגן קעפעלע,

מיט אן אויערל אויף א זייט, און זיר איינהערן איז דעם
פייגעלעס מייסעלעך.

און ביידע כאוויירימלעך האָבן זיך שטארק ליב
באהומען. האָט מען זיר אָפגעשמועסט, אז ווען דאָס פיי-
געלע וועט צוריקפליען אין דער אַלטער היים, זאָל עס
מיטנעמען מיט זיך אויך ראַקעלען, ווייל דעם ראַקעלע
האָט זיך זייער געוואָלט זען נייע ערטער און נייע וואַ-
סערן און נייע גראָזן.
גוט.

אָפגעשמועסט איז אָפגעשמועסט.

2

אז דער טאָג פון צוריקפליען איז געקומען — האָט
דאָס פייגעלע זיך אוועקגעשטעלט ביים ברעג טייכעלע
און א רוף געטוּן:

— טשריקה... טשריקה... טשריקה... דאָס האָט געהייסן:
צוריקה!.. כ'פלי שוין צוריקה... איז ראַקעלע באלד ארויס-
געקראַכן פון וואַסער. זיך פאַמעלעך ארויפגעהויבן אויף
דעם שטיינערדיקן ברעג און אויפהייבנדיק אַ קלעמערל
אינדערלעבטן, געבליבן שטיין, ווי איינער וואָס פרעגט:
— ווי אזוי... ווי אזוי זשע וועל איך דיר נאָכ-
האלטן?.. דו, פייגעלע, פליסט דאָך אזוי געשווינד. און
איך — קוים וואָס איך שטעל א פוס...

— קרי... צרי... כי... דאָס האָט געהייסן: קריכער!.

כי-כי-כי!.. וואָס דען? איך ווייס דען נישט, אז דו ביסט

א שווערער פארשוין... אקיצער, איך וועל דיך שוין
מוזן טראָגן ביי אַ פּיסעלע! אַן אנדער פּריירע האָב איך
מיט דיר?...

האַט דאָס פּייגעלע גענומען ראַקעלען אין שנאַבל.
זיך אויפגעהויבן און אויעקגעפּלויגן.

צום אָנהייב האָט ראַקעלע זיך דערשראָקן. ווייל—
וויי! — ווי ס'האַט געשווינדלט פאַר די אויגן! זיך אויס=
געדוכט, אז די גאַנצע וועלט אנטלויפט צוריק, צוריק...
בערג, טייכל, וועלדל, אלץ, אלץ אנטלויפט צוריק.
אַבער שפּעטער האָט זיך ראַקעלע אײנגעווינט.
און מיט גרויס האַנאַע אַרונטערגעהוקט אויף די שווינ=
דלדיקע בערג, און ביימער, און וועגן.

איז מען געפּלויגן אַזוי אַ וואַך. און צוויי. און פּיר.
איניינעם הייסט עס: אַ כּוידעש.

איז מען שוין געווען ווייט פון דער היים. אַבער
וואָס ווייטער און ווייטער, איז דאָס פּייגעלע געוואָרן
אַלץ מידער און מידער, ווייל ראַקעלע האָט זיכער גע=
וויגן עפּשער צען גראַם.

האַט דאָס פּייגעלע אָנגעהויבן כאַראַטע צו האַפּן.
האַט זיך עס אָפּגעשטעלט אויף אַ בערגעלע און, אַפּ=
כאַפּנדיק דעם אַטעם, האָט עס קוים אַרויסגעמוּרמלט:
- „טשיר... טשיר... טשיר...“ דאָס האָט געהייסן:

שיר=שיר נישט געבליבן אַן לונגען!... מער, פּרודערל,
וועל איך דיך נישט קאַנען טראָגן! ווייל אויב איך זאָל

נאך פליען מיט דיר איניינעם, איז אָדער איך וועל אַ פאל טון טויט אָדער איך וועל אָנהומען אַהיים אין אַ יאָר אַרום!..

האַט ראַקעלע אַ מאַך געטון מיטן פיסעלע, ווי איינער רעדט: — נישקאַשע... איך וועל נישט פאַרפאַלן ווערן! איך וועל מיר שוין פאַמעלעך אליין קריכן אין דער ווייזער וועלט אַרײַן... און אָט וועסטו זען, פייגעלע, אז איך וועל דיר נאָך דעריאָגן! דו זאָג מיר נאָר, פייגעלע, ווי אזוי דאַרף איך נאָכקריכן? רעכטס, צי לינקס? אז דו וועסט מיר נאָר זאָגן וויאזוי, וועל איך שוין מיסטאַמע אליין טרעפן!..

— „טרעל... טרעל... טריל...“ דאָס האָט געהייסן: טרעפן—וועסטו נאָר דעמאָלט, ווען דו וועסט זיך האַלטן נישט רעכטס און נישט לינקס, נאָר גלייך!

און ביידע כאַוויירימלעך האָבן זיך געזעגנט:

דאָס פייגעלע האָט זיך אויפגעהויבן העט הויך, און גריסנדיק מיט אַ פליגעלע דעם ראַקעלע, איז ער אַוועק אין דער פלויער פרייטקייט.

האַט זיך ראַקעלע אָנגעשפאַרט אויפן רעכטן קלע- מערל און מיט לינקס נאָכגעגריסט נאָכן פייגעלע, ביז ס'איז פאַרשווונדן געוואָרן.

נאָכדעם האָט ראַקעלע זיך געלאָזט אין ווייטן וועג אַרײַן געלאָזט זיך גלייך. נישט רעכטס און נישט לינקס... נישט לינקס און נישט רעכטס... נאָר גלייך, גלייך, גלייך.

און דאָס פייגעלע איז שוין לאַנג אָנגעקומען אין
דער אַלטער היים. און ראַקעלע איז נאָך אַלץ געקראָכן.
און דער זומער איז שוין געווען צו ענד. און ראַ-
קעלע איז נאָך אַלץ געקראָכן.

און דער האַרבסט האָט זיך שוין לאַנג צעלייגט
אויף די נאַקעטע פיימער. און ראַקעלע איז נאָך אַלץ
געקראָכן.

און דאָס פייגעלע איז שוין צוריקגעפלוין אין די
וואַרעמע לענדער. און ראַקעלע קריכט נאָך און קריכט
נאָך... נישט רעכטס און נישט לינקס... און נישט לינקס
און נישט רעכטס... נאָר גלייך און גלייך...

און אז דאָס פייגעלע איז אָנגעקומען אין יענעם
לאַנד, וווּ עס וואַקסן פאַמעראַנצן און באַנאַנען און קאָ-
קאָס-ניס און מילגרוימען, האָט זיך עס דערמאַנט אין
כאווערל, איז ראַקעלע.

און זאָל עס איצטער זיין? ... ווייט-ווייט מיסטאַמע...
און אזוי טראַכטנדיק, איז עס דערווייל אָנגעקומען
צום ביימעלע, וואָס וואַקסט ביים טייכעלע צווישן די בערג
איבערגעשלאָפן די נאַכט, האָט דאָס פייגעלע זיך
געלאָזט פאַרטאָג כאַפן געשמאַקע פרימאַרגן-פליגעלעך.
פלי-פלי אַהער. פלי-פלי אַהין. אָט אין דער הייך.
און אָט איז דער נידער. אָט מיט אויסגעצויגענע פליגע-
לעך. און אָט מיט פאַכנדיקע. און אָט ביז צו די וואַלקן.

און אָט נידעריק, נידעריק. קעמאַט ביי דער ערד.
און — פּלוצלונג—אוי, ווער קריכט עס דאָרטן?...
אוי, אוי, ס'איז דאָך ראַקעלע...
— „רא... קרי... רררא...!“ דאָס האָט געהייסן: רא-
קעלע! ראַקעלע! כאַווערל ליבינקער! וואָס מאַכסטו?
וואָס מאַכסטו?

האָט זיך ראַקעלע אָפּגעשטעלט. זיך אָנגעשפּאַרט
אויפן הינטערשטן פיסעלע, און דרייענדיק אזוי מיט די
הערנערלעך, האָט עס געקוקט צום פייגעלע מיט גייווע:
— אַהא! וואָס האָב איך דיר געזאָגט? געדענקסט?...
ביים געזעגענען זיך... דעמאָלט... האָב איך דיר געזאָגט,
אַז איך וועל דיך דעריאָגן? איצט זעסטו שוין? דער-
יאָגט, אַהא, דעריאָגט!
— „צרי!.. צרע!.. צרי!“ דאָס האָט געהייסן: ווי...
ווער... ווען?..

אַבער ראַקעלע האָט געקוקט אויפן פייגעלע מיט
גאדלעס.

— א! א שיינע שטרעקע בין איך עס אָפּגעגאַנגען!
ווער ווייסט, ווען איך וועל זיך אַמאָל קענען אומקערן
צוריק אַהיים! און דאָ—זע נאָר זע, אַ נייע וועלט אַרום!
און אַ טייר אַ נייער און גראָזן נייע! ווי שייז! ווי שייך!
נאָר ווי דידאָזיקע נייע ערטער רופן זיך, דאָס ווייס איך
נישט. דו, פייגעלע, ביסט דאָך אויסגעווען אַ וועלט, זאָג
אויס: ווי רופן זיך אָט די אַלע נייע ערטער?

צרי... קרי... כבי!.. — האָט דאָס פייגעלע זיך צע-
 לֶאַכט. די ערטער? צרי... קרי... קבי... דיזעלביקע ער-
 טער!.. און דער טייך איז דערזעלביקער טייך!.. און דו,
 פרודערל, ביסט אינגאנצן הונדערט שפאן פון דיין אל-
 טער היים, וווּ דו האָסט אלע דיינע יאָרן אָפגעלעבט!..
 — וואָס הייסט? — האָט ראַקעלע גענומען ציטערן
 מיט ביידע הערנערלעך. איך בין דאָך געמראָכן אזוי פיל
 צייט... אזוי פיל צייט... פון דאָרטן אָן... פון יענעם ווייטן
 אָרט, וווּ דו האָסט מיך דעמאָלט איבערגעלאָזט...
 — יאָ, פרודערל... עמעס... ביסט טאקע געמראָכן,
 אָבער... טשריק... טשריק... טשריק... אויף צוריק ביסטו
 געקראָכן, פרודערל. ווי דיין שטייגער איז: זיך רוקן
 אויף צוריק!..

האָט ראַקעלע פאַר גרויט פושע אראָפגעלאָזט דאָס
 קעפעלע פון צו דר'ערד און פאָמעלעך אַריינגעמראָכן
 טיף-טיף אין וואַסער אַריין.

און דאָס פייגעלע האָט זיך אויפגעהויבן אינדער-
 הויך, און פליענדיק אַקעגן דער זון, האָט עס געזונגען:

— צווי, טשריק! צווי טשריק!
 לענדער איין און לענדער אויס!
 ווער עס קריכט אויף צוריק —
 יענער קומט נישט אָן פאָרויס!

2.

ווי וועוויק און ביילקע האבן אנגע- הויבן לייענען דעם „קינדער-פריינד“

1

נעבן א וועלדל און נעבן א ברונעם, און אונטער
א הימל א ברייטן, א ברייטן, שטייט זיך א ביידל.
שטייט זיך א ביידל אינמיטן דעם פעלד, געריןגלט
מיט פיימער און זאנגען. ווינט אין דעם ביידל א יידי-
שער פויער, מיט ווייב און מיט קינדער, מיט הינער און
גענדז, מיט לאַשעקל ווייסן, ווייסן ווי שניי.

איז יעדער מיט ארבעט פארנומען. פויער — אין
פעלד. דאָס ווייב — אין שטוב. גענדז — ביי דעם טייך.
און הינער אין הויף. נאָר דאָס לאַשעקל ווייסע, און
וועוויק און ביילקע — זיי אלע דריי זענען פראנה אין
פריי. הירזשעט דאָס לאַשעקל און פריקעט גאלאָפּ.
קלעטערט וועוויק אויף שפיץ פונעם ביידל. און ביילקע
מאכט קרייזן מיט שטיינדלעך אין טייך.

גייט איבער א יאָר. ווערן אלע דריי גרויס. דער
לאַשעקל צוויי יאָר, ביילקע — זעקס, און וועוויק — זיבן.
נעמט מען דעם לאַשעקל צום שפאָן. און קינדער —
צום בוך. און דאָס איז א „בע“. און דאָס איז א „גע“.
און דאָס — א „מע“.

דרייען זיך קינדער ביים ביידל אַרום, ביי סטויגן

ארום, מיט לענג פונעם טייכל, און ביכלעך אין האנט.
און לערנען. און לערנען.

הערט קעלבעלע צו. און לעמעלע צו. און גענדזע-
לע צו. זאָגן זיי נאָך: קעלבעלע - בע. לעמעלע - מע.
און גענדזעלע - גע.

גייט איבער א צייט. און הינדערלעך ליינען אין
ביכלעך שוין פריי. נאָר ביכל איז קליין און מייסעלעך -
ווייניק.

פאָרט טאַטע דער פויער אין שטעטל אַרײַן, צו
קויפן אַ סערפּ. ברענגט ער שוין איינוועגס אַ ביכל אַ
נייס. ליינענט וועוויק און בייַלקע דאָס ביכלעלע ניס. אַ
וואָרט נאָך אַ וואָרט, און שורע ביי שורע. און קעלבעלע -
בע. און לעמעלע - מע. און גענדזעלע - גע. ביז ביכל
צו ענד. אַז ביכל איז קליין. און מייסעלעך - ווייניק.
און לידלעך אַ פאָר: איינס - פונעם טוי, אינעם בלוי
פון קאַיאָר; און איינס פונעם גינגאַלד, וואָס פינקלט אין
קאַרן...

און טאַטע דער פויער איז פאַרנומען אין פעלד.
האַט ער קיין צייט נישט צו פאַרן אין שטאָט. איז מער
שוין קיין ביכלעך צום ליינען נישטאָ. דרייען זיך הינ-
דערלעך אומעטיה אום.

2

געקומען צו פאַרן אַ גאַסט. געשמועסט מיטן טאַטן
פון פעלד, פון מאַשינעס. פון טראַקטערס און הי. גע- | 12

קוקט אין שפאקטירן אויף רעכטס און אויף לינקס. און
שפעטער זיך גענומען צו וועוויקן און ביילקען.

— אין שול אריין ווילט איר?

— ווילן!

— וויפל אלט?

— איך זיבן. ביילקע — זעקס, און „מוציק“, — צוויי.

— און מוציק — ווער איז?

— מוציק? — דער לאַשעק.

צעלאַכט זיך דער גאסט. און טאַטע אויך. און

ס'שמייכלט די מאַמע. איז, נעמען די קינדער און צעלאַכן

זיך אויך.

— גוט! — זאָגט דער גאסט. — די שול וועט זיך

עפענען, ט'איר גיין אין שול.

— ביכעלעך מיט מייסעס וועט זיין אין דער שול?

— איר קענט דען שוין לייענען?

— וואָדען? ניין?

— איז גוט! איז גוט! איז גוט! אין שול וועט איר

קריגן ביכער גענוג!

האַבן וועוויק מיט ביילקען צעטאַנצט זיך פאַר

פרייד. און דער גאסט האָט אַרויסגענומען אַ ביכל פונעם

טאַש. געגעבען די קינדער און זאָגט:

— נאַט, לייענט!

האַבן קינדער געגעבן אַ כאַפּ דאָס ביכל. און אַוועק

צו דעם סטויג. און צעלייגט זיך אין היי. און באַטראַכט

דאָס ביכל. אויפן ערשטן בלאַט אַ קינד אויסגעמאַלט.
און אויפן — געשריבן מיט אויסיעס גרויסע. אוי-
סיעס עלף. באַטייט דאָס וואָרט, ווי ס'הייסט דאָס ביכל.
און וועוויק און ביילקע לייענען דאָס וואָרט:

— קי... קי... קי... קינדער-פריינד...

לויפן אום הינדעלעך הינטערן סטויג. זאָגן זיי נאָך:

קי... קי... קי-קי.

— אַ פרייד ביי די קינדער. אַ פרייד אָן אָן עק.

מייסעלעך שיינע. און בילדעלעך פיל. און לידעלעך.

3

גאָסט איז שוין אוועקגעפאָרן. קינדער — ווידער

טרויעריק. דאָס ביכל שוין אויסגעלייענט. ווו אַ מייסע—

נאָכדערציילט. ווו אַ לידל — אויסנווייניק. ווו אַ בילדל—

נאָכגעמאַלט. גייען קינדער אום און בענקען: ווו נעמט

מען אַ נייעם „קינדער-פריינד“?

און אז שול זיך געעפנט, זענען זיך קינדער געגאנגען

גען אין שול. געגאנגען מיט סטעזשקעס צווישן די זאנען

גען. געטראָגן אויף אַקסל אַ טאַרבעלע עסן, מיט העפטן

און ביכלעך און ווירע און פען.

און וועוויק און ביילקע געוואָרט און געוואָרט. אַ

וואָך אין אַ וואָך. און אַ וואָך און אַ וואָך. אַ כוידעש

געוואָרט, אז אָנסומען זאָל דער „קינדער-פריינד“. און

ווי נאָר געקומען, פאַלט מען פאַלד צו. צום ערשטן —

די הילע. בילדעלעך דערנאָך און נאָכדעם — די לידעלעך.

און מייסעס — דערנאָך.

זיצן זיך וועוויק און ביילקע אויף סטויג, און —
 — ווייסטו וואָס, ביילקע? לאַמיר אַ שרייב טון אַ
 בריוו אין „קינדער פריינד“...

— שרייבן איז שרייבן!—מאַכט ביילקע און פרעגט:
 — וועוויק, פון וואָס?

— ווייניק פאַראַן פון וואָס צו שרייבן? פון שול!
 פון דאָרף! פון גערטנדל קליינעם, וואָס מיר האָבן פאַרזייט!
 נעמט מען אַ פען און טינט און פאַפיר. און מען
 שטעלט אויף אין הויף אַ פעסעלע קליינס, און מען זעצט
 זיך אַנידער צו שרייבן אַ בריוו.

קומט קעלבעלע, לעמעלע, הינדעלע, גאַנו. שטעלן
 זיך אלע ארום-און-ארום. און מען קוקט אין פאַפיר און
 מען שאַקלט די קעפּ.

און אז קינדערלעך ענדיקן שרייבן דעם בריוו —
 פון שול און דאָרף און גערטנדל קליינעם — רוקט זיך
 דאָס קעלבעלע נענטער צו און שטעלט אָן די אויגן
 גלייך אויף דעם בריוו און —

— בע... בע... בע-בע!

פאַרשטייט דאָך שוין וועוויק, וואָס קעלבעלע מיינט:

— בע... בע... בע-ס-טער כאַווער „קינדער-פריינד“!...

קומט אויך דאָס גענדזעלע נענטער צו און—

— גע... גע... גע-גע...

פאַרשטייט דאָך שוין וועוויק, וואָס גענדזעלע מיינט

— גע... גע... געפעלסט אונדז אלע זייער און זייער!...
מע... מע... — שרייט דאָס לעמעלע אויס — מע...
מע... מע=ר=ע=ר מע לייענט דיך, — וויל מען דיך מער!
צעזינגט זיך דאָס הינדעלע אויף אַ קוויטשיקל הויך:
— קי... קי... קי... קינדער=פריינד!

שהייבט וועוויק אריין זייער אלעמענס בריוו און
לאַזט זיך צום העסטל. פון הויף הונדערט שפאַן. וועט
ליגן דער בריוו אין העסטל א טאַג. וועט קומען צו
פאָרן א רייטער אהין. וועט נעמען דעם בריוו און
אוועקשיקן גלייך —
צום „קינדער=פריינד“.

לויפט וועוויק צום העסטל און ביילהע נאָך אים
און העלבל נאָך ביילהען און לעמל נאָך האַלב און
גענדזל נאָך לעמל און הינדל נאָך גאַנדז.

און פלוצים פון טויבנשלאַק לאַזט זיך אַ טויב, אַ
צווייטע, אַ דריטע, און פינף און צען.

צען טייבעלעך פליען איבער די העפּ. צען טייבעלעך
לעך וואַרקען נאָך קינדערלעך נאָך:

— גר... גר... גר... גר... גר... גר...

פאַרשטייט דאָך שוין וועוויק, וואָס טייבעלע מיינט.
טייבעלע מיינט:

— גר... גר... גרוס... גרוס... א גרוס אויך פון

טייבעלעך דעם „קינדער=פריינד“! — — —

„Kinder - Frajnd”
DWUTYGODNIK Wydanie B

Adres redakcji i administracji: Warszawa I, Miła 33 m. 24

קלישעס אין זייכענונגען 60 זינטן אויף קרינד - פאפיר 150 זינטן אויף האלץ פריצען פאפיר 500

אין 17 ביכער

ז גלענצענדע לעהפור פאר יונגס און קינדער :
קענט איר באקומען פון „קינדער - פריינד” פאר 3.30 גילדן (אויסלאנד 1.20 דאלאר) מיטן איבערשיקן „קינדער-פריינד” האט פיל 100-ער, איז אבער ווערט 1000-ער אפנעמען שוין דערשינען :

- ב** (8 ביכלעך - 1.30 גילדן)
1. נאָענט פון ווייטנס
 2. די פאָסט
 3. ווער לויפט גיכער?
 4. דערצייקונגען
 5. טייבעלעך
 6. דאָ קליינער העלפאָנט
 7. פייגעלע און ראַקעלע
 8. מייסעלעך (דערשיינט אין אויגוסט)

- א** (9 ביכער - 2.25 גילדן)
1. ס. טרעטייאַקאוו
 2. אַ כינעזיש יינגל 3 ביכער
 3. אינדערקופטן צום פאָלוס 1 בוך
 4. פּרעז - אויסגאָבע
 5. ע. קעסטנער עמיל אודי דעטעקטיוון 3 ביכער
 6. מאַקסימ גאָרקי זאַמלונג דערצייקונגען מיט אַ ביאַ-גראַפיע (דערשיינט אין אויגוסט)

שרייבט גלויבן אויס אונדזערע אויסגאבעס! באשטעלונגען ווערן אויסגעפירט אין טאָג פון באַקומען דאָס געלט.

אדרעס פאר געלט (דורך אַ Przekaz Rozrachunkowy): „Kinder-Frajnd”, Warszawa, Kartoteka 662.

אדרעס פאר ברויט: „Kinder-Frajnd”, Warszawa I, Miła 33 m. 24